

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

3. An Pontifex possit præcipere, ut in articulo mortis deficiente materia certa, ministrentur Sacramenta cum materia dubia? Idem dicendum est, si non occurrat alius certiozem habens potestatem, vel ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

4. Tract. I. de Potestate Pontificis

fatis practicabilem, affirmatiuè, mox citato, respondit Calpenfis in *casu Theolog. tom. 2. tract. 25. disp. 2. sect. 2. num. 22.* sic enim ait. An verò Sacerdotes qui tempore interdicti generalis localis post *cap. alma mater*, possunt, celebrare Missam quotidie cum moderazione ibi posita, & Clerici diuinis Officiis assistere, possunt etiam communicare more laicorum. Placet sententia affirmans, quam contra Auilam, Villalobos, & Hufadum, defendunt plures, & graues Doctores, inter quos sunt Suarez *disp. 23. sect. 2.* & Agydius *disp. 17. dubit. 8.* quia Sacerdotes eo tempore possunt celebrare, & assistere sacrificio Missæ, & similiter Clerici: ergo & possunt tunc communicare more laicorum, quia cui communicatur facultas assistendi Missæ consequenter conceditur, vt de ea possit participare, & vt rectè Suarez obseruat in *c. alma mater*, dicitur. Dicantur diuina Officia sicuti priùs? sed priùs, id est, ante interdictum, ita celebrantur, vt non Sacerdotes Clerici sumant Eucharistiam more laico, & similiter Sacerdotes aliquo impedimento non potentes celebrare, eodem modo communicant; ergo. Ex quo inferitur in illis diebus, in quibus tempore interdicti licitum est laicis Sacrum audire, posse etiam Eucharistiam sumere. Vnde habentes priuilegium, vt fuit Religiosi, & Moniales, & habentes Bullam Cruciatam, possunt Eucharistiam accipere, & similiter in diebus solemnibus, in quibus solet interdictum locale generale relaxari, vel cessatio à diuinis, de quibus *infra* erit sermo, & in quibus licitum est sacrificio Missæ assistere, tunc etiam licitum est vti Eucharistia, & ita licitè potest dari Eucharistia omnibus etiam laicis, qui non dederunt causam interdicto generali locali, vel cessationi à diuinis. Et ita tenent plures Doctores grauissimi, ob rationem supradictam, quos in magno numero refert, & sequitur Diana *resol. 83.* Ex quo ulterius fit, quòd si tunc se offerat præceptum communicandi, quia sublatum est impedimentum implendi præceptum, & non est onus tunc vti priuilegio, sed fauor, &c. Hucusque Calpenfis.

Sup. hoc in
tom. 5. tr. 4.
Resol. 10.

Vt in Resol.
nor. præscri-
tz.

8. Sed huic sententiæ, præter alios, se opponit Villalobos in *summa, tom. 1. tractat. 19. diff. 1. n. 10.* vbi sic ait. Fuera de caso de necesidad ni es licito recibir ni dar el sacramento de la Eucharistia en tiempo de enredocho, como tienen todos por vn texto, y lo diximos en la primera conclusion. Solo ay que aduertir, que esto ha lugar assi en los Clerigos, como en los Religiosos: porque aunque todos ellos pueden assistir a los diuinis Officios, no pueden recibir el sacramento de la Eucharistia: como lo dixen Conarrunias, y Nauarro, sino es que tengan Bula, ò priuilegio. Es la razón, porque la concession del capitulo Alma mater, no se estiendo al recibir el sacramento de la Eucharistia en la manera que le reciben los legos, de la qual hablamos aqui, porque esse, ni es sacrificio, ni parte del, ni rram poco es Officio diuino. Y tambien porque alli solo se concede a los Clerigos, que puedan haçer el Officio diuino, como antes, mas no que puedan comugar.

9. Lo contrario de lo dicho viene Suarez, y dice, que a qualquiera que le es licito comugar a ella: fundase en que en el capitulo Alma, se concede, que se hagan los Officios diuinis, como antes, en lo qual parece: que se concede esto virtualmente, supuesto que el Concilio Tridentino, amonesta que comuguen los que oyen Missa, como se vñava en la primitiua Iglesia. Mas esto no es bastante razón para dezir que se concede esto alli, pues los Doctores comunemente tienen lo contrario, como el mismo confessa. Ita ille. Sed ego sententiam affirmatiuam Calpenfis, Suarez, & aliorum, puto satis probabilem esse; &

idèd ne deseras recognoscere me ipsum in loco à Calpenfi citato, quem inuenies in *part. 5. tract. 10. 10.* Notandū est tamen hic obiter, quòd absolute loquendo, possit Pontifex ob grauissima crimina aliquem priuare communione, etiam in hora mortis, ex iusta causa, non quidem tollendo præceptum diuinum, sed tollendo ægroto potestatem illud obseruandi. Ita Trullench. De facto tamen nunquam talis pœna generatim in Ecclesia fuit, imò statuta aliquorum Prouincialium Conciliorum, quæ priuabant damnatos ad mortem facta communione, Ecclesia reuocauit, vt patet ex *cap. super eo, de heret. in 6.* Vbi præcipitur, vt hæreticis etiam relapsis, idèdque ad mortem damnatis, detur communio si pœnitent, & confiteantur, & ex proprio motu Pij V. dato anno 1659, per quem in Hispania abrogata est consuetudo non dandi communionem damnatis ad mortem.

RESOL. III.

An Pontifex possit præcipere, vt in articulo mortis, deficiente materia verita, ministrantur Sacramenta cum materia dubia.

Idem est dicendum, si non occurrat alius certiorum habens potestatem, vel qui certiorum formam adhibeat.

Et in casu extrema necessitatis non solum possit adhiberi Sacramentum cum materia, forma, & Ministro dubio, sed etiam adesse obligationem Charitatis sic ministrandi, secus præcepto Pontificio particulari.

Et notatur, quod in prædictis casibus contentis in textu huius Resol. & similibus, si recipientes Sacramentum super vixerint, essent denouo eis ministranda dicta Sacramenta, sub conditione. Ex part. 8. tract. 1. Resol. 2.

§. 1. **R**espondeo affirmatiuè; quia præscribere modum ministrandi Sacramenta pertinet ad Summum Pontificem, vt obseruat, & docet Præpositus in *3. p. quest. 83. art. 4. dubit. 1. num. 185.* Pater Franciscus de Lugo *opuscul. de Sacram. capite 5. numero 54.* Caltus Palaus *tom. 1. tract. 1. disp. 2. punct. 5. num. 6.* Villalobos *tom. 1. diff. 13. num. 1.* & alij. Quòd autem licitè hoc efficeretur, patet ex doctrina, quam affert idem Pater Lugo *ob. supra, num. 51.* & Palaus *num. 4.* nempe, etiam in his, quæ pendunt ab institutione Christi, licitum esse, interueniente necessitate, ministrare sacramentum, iuxta sententiam probabilem, quia periculum irritandi Sacramentum sufficienter honestatur, ratione necessitatis, & adhibita conditione. Idem etiam docet Villalobos loco citato, *num. 4.* Antonius Perez Benedictinus *certa. 10. cap. 10. & 1. Layman lib. 2. tract. 1. cap. 5. num. 13.* Salas in *part. 2. tract. 8. disp. 1. n. 98. & 285.* & alij. Imò Lugo *vbi supra*, cum Sanchez, & Soto, asserunt hoc procedere, licet opinio sit parum probabilis, quam seclusa necessitate non liceret amplecti; dum vrget necessitas, reddi practicè probabilem. Consonat Nanarrus *cap. inter verba, coroll. 53. num. 135.* dicens, periculum graue facit, vt in moralibus fòmodo præponderet opinio; & Iafon *leg. 1. mm. 57. C. de Jun. Trini. ait.* in dubiis præferendam esse opinionem animabus fauentem.

3. Ex his inferitur posse Pontificem præcipere, Primò, vt, in articulo mortis infans baptizetur in quacunq; minima parte corporis, si aqua non possit maiorem attingere, etiam in digito,

Sup. hoc in
Ref. 2. not.
præterita.

Sup. conten-
tis in hoc §.
in tom. 1. tr.
in

In ordine ad Sacramenta. Resol. III. 5

in capillis, &c. Et timetur moriturus antequam & ventre matris exeat; nam in tali casu esse validum Baptismum, probabiliter docet Victoria de Baptismo, num. 32. Hentiquez lib. 2. cap. 7. num. 2. Tolerus lib. 2. cap. 18. num. 8. Valquez in 3. part. tom. 3. disp. 145. & alij. Unde Præpositus in 3. part. quæst. 66. art. 8. dub. 2. num. 90. sic ait: De quibusdam autem partibus est dubium, v. g. de manu, pede, similique parte minori. Aliqui enim affirmant Baptismum consistere, si eiusmodi partes tingantur, quia & anima in illis est, & ab illarum partium ablutione homo simpliciter dici potest ablui, quod ad veritatem formæ sufficit. Alij negant. Prior sententia speculatiue est probabilis, atque adeo in necessitate, quando maior pars aqua tangi non potest, estque periculum, ne in fans decedat abique Baptismo, potest sine vilo peccato in tali parte baptizari. Ita ille. Et ita in tali casu hoc facere præcepit Innocentius IV. vt obseruat Amicus tom. 7. disp. 11. sect. 2. num. 29. & 32.

Secundo. Posset Pontifex præcipere, vt in casu necessitatis claudus, & mancus ministrarent sacramentum Baptismi, secundum opinionem Martij in 4. q. 4. artic. 4. dub. 11. Rubi quæst. 1. in fine. Caietani in 3. part. quæst. 67. art. 6. Et ideo nouissime Amicus in cursu Theol. tom. 7. disp. 11. sect. 4. num. 64. sic ait. Cæterum, dato quod non adessent, qui baptizarent, nisi mutus, qui verba proferre, & mancus, qui ablucere non posset, & vigeret necessitas, puto Baptismum fore dandum, per ablutionem vini, & prolationem alterius: cum in casu necessitatis melius sit, conferre Baptismum dubium, quam nullum. Ita ille: cui adde etiam Suarez in 3. part. tom. 3. disp. 23. sect. 3. §. Ad vltimum verò confirmatur.

Tertio. Posset Pontifex, secundum aliquos præcipere, (sed quo ad hoc multi dubitant) vt in articulo mortis infans baptizetur, si non adest aqua simplex naturalis, cum aqua rosacea, vel aqua elicta ex herbis. Ita Præpositus in 3. part. quæst. 66. art. 4. num. 22. vbi sic ait. Aduerte quod quia Baptismi Sacramentum est maximæ necessitatis, si occurrerit extrema necessitas Baptismi licet conferendi, vt pote alias sine illo morituro, qui de salute periclitaretur, posset Baptismus saltem sub conditione eidem conferri in materia dubia, & sic inde indubitata: quia nulla irreuerentia censetur irrogari Sacramento, quod proximo aliqui petierit per medium etiam dubium succurratur, & de cætero charitas in tali circumstantia obligat; vt adhibeamus omne medium quo fortè poterimus eidem proximo succurrere. Ita plures Doctores. Hinc est quod licet ea quæ notabili secundo diximus, non esse materiam convenientem Baptismi, sint conformiora communiiori Doctorum sententia, quia tamen de quibusdam aliqui dubitant, vt de aqua rosacea, niue, in extrema necessitate deficient materia certa liceret in huiusmodi baptizare saltem sub conditione: sublato tamen periculo, Baptismus saltem sub conditione esse repetendus. Ita Præpositus.

Quarto. Posset Pontifex præcipere, vt motibundus absoluedus sit, etiam si non exlicet aliud quod peccatum in particulari; sed tantum exhibentur beat signa contritionis. Ita hanc sententiam tantum probabilem, imò probabiliorē admittunt Doctores, quos ego citauit in part. 3. tractat.

Quinto. Posset Pontifex præcipere, vt in articulo mortis confunderetur aliquis cum solo oleo, si balsamum non inueniretur: nam balsamum non esse de necessitate Sacramenti, tradunt Caietanus

in 3. part. q. 72. art. 1. Soras in 4. dist. 7. quæst. 1. artic. 2. Etlus ibidem, & Zambrianus in breui. part. 1. de sacrament. Confirm. cap. 2. §. ad. Et hunc casum, sicut & alios supra adductos, excepto secundo, & tertio) admittit Palaus ubi supra tom. 2. tract. 1. disp. 2. punct. 5. n. 4. vbi sic ait: Licet, Baptismum in digito paruulo ministrare, quando timetur paruulus ex vtero egrediens moriturus. Item licet confirmationem ministrare ex oleo benedicto; non mixto balsamo; cum nullatenus balsamum inueniri potest, & vrgerit occasio. Item licet, & debitum est poenitentem exhibentem signa contritionis, & iam moriturum absolueret, nisi nullum peccatum in specie manifestauerit. Item licet ministrare Baptismum sub nomine genitoris, geniti, & procedentis ab vtroque, si ex prolatione formæ certa, Patris scilicet, Filij, & Spiritus sancti, mors ministro immineret. Et Pater Lugo in opus. de Sacramentis 3. cap. 1. num. 52. hæc asserit. Necessitas prudenter erit pensanda iuxta circumstantias occurrentes, nec semper extrema requirenda. Suarez tom. 3. disp. 26. sect. 1. tradit hæc regulam. Quoties Sacramentum est omittendum omnino; vel isto probabili modo dispensandum, licetum erit vti tali materia, vel forma probabili; tunc enim non tam exponimur periculo, quam illud permissimus, vt maius euitemus, & alioquin habemus humanam cognitionem, quæ potest esse principium operationis rectæ. Nimirum in sacramento Confirmationis Christma Confectum ex oleo, & balsamo consecratum per Episcopum, est materia certa; oleum verò simplex ab Episcopo benedictum, est materia probabilis; si tamen Episcopus non possit inuenire balsamum, poterit oleum simplex consecratum adhibere; tunc enim non tam sponte subit periculum, quam inuitus permittit illud, vt Sacramentum conficiat saltem probabile. Quippe minus malum est hoc, quam omnino carere Sacramento, cui nulla sit irreuerentia, siquidem ministratur certiori modo; quo tunc potest moraliter fieri. Similiter dicunt Thomas, Sanchez, & Castro supra, conferendum esse baptismum in extremitate digiti, quando partus periclitans illam extrahit, quia licet opinio sit parum probabilis, ratione magni periculi sustinetur. Ita Lugo; cui adde Sanctum disputatione 44. numer. 12. Salas in part. 2. tractat. 8. disputat. 98. n. 285. & Perez certamin. 10. scholastic. c. 10. & 13. 8. Imò plus addunt Doctores, quod in casu extremæ necessitatis, non solum possit adhiberi Sacramentum cum materia dubia, sed etiam adesse obligationem charitatis sic ministrandi, & loquuntur, secluso omni præcepto particulari Pontificio. Et ideo Pater Lugo, offert enim se non vocatus, ita ego libenter præ manibus habeo; in opuscul. de Sacram. cap. 1. numer. 42. sic asserit. Cæterum in necessitate, si non ad sit materia certa, vel qui nouerit rectam formam, sed vtraque sit dubia, nec deur minister certam habens potestatem, poterit cum dubio ministrari Sacramentum, duplici conditione posita: prima, vt deur evidens necessitas tam ex parte ministri, nimirum, vt non occurrat alius certiorē habens potestatem, vel qui certiorē materiam, aut formam adhibeat, quam ex parte recipientis, qui scilicet indigeat specialiter receptione Sacramenti. Secunda, vt Sacramentum sub conditione conferatur. His enim positis tollitur omnis inordinatio; siquidem necessitas facit, vt acceptum non temerè, sed prudenter fiat; melius enim est dubium Sacramentum indigenti ministrare, quam nullum. Condicio verò tollit periculum irritandi

not. & late hic in 3. in Ref. 19. à linea 2. & in tom. 4. tr. 8. Ref. 8. Secunda, sed lege eam à principio, & Ref. 86.

Sup. hoc in tom. 1. tr. 1. cursum in principio. §. 1. Ref. 79. & si in tom. 7. tr. 5. legis doctrinam. Refol. 76. si gnanter §. vltim. facile hæc quæst. dissoluere valebis.

Supra contentis in hoc §. pro materia, forma, & Ministro d. bio. Pro materia lege supra omnes Refol. & §. 5. annor. p. mæ huius Ref. & in §. Primo vt in articulo §. Tertio posset etiam huius Refol. Et pro Ministro in §. secundo posset, huius Refol. & pro forma in tom. 1. tr. 1. Ref. 75. vlt. & ex Refol. 79. lege doctrinam, §. 1.

EUANAE
Omnia
O. III. IV V
E. III

6. Tract. I. De Potestate Pontificis

Sup. his in
Resolucio-
nibus, & §§.
not. præteri-
ta.

Sacramentum? Ita Doctores relati; quin addit Sa-
las 2. non solum posse, sed etiam teneri ministrum
vitiata potestate, materia, vel forma, quoties ad-
ministratio Sacramenti requiritur ad vitandum
scandalum, vel periculum damnationis, vel aliud
gravius inconveniens. Cum enim ob necessi-
tatem liceat administratio Sacramenti dubij, tene-
mur vique per tale Sacramentum indigenti provi-
dere. Si quidem quoties sine dispendio possumus in-
digenti succurrere, tenentur saltem ex charitate, seu
misericordia. Consonat Zambranus *cap. 1. num. 4.*
Hucusque Pater Lugo; cui adde Præpositum in 3.
part. quest. 66. art. 8. dub. 3. n. 90. Et hanc sententiam
docet Ioannes Sanchez in *select. disp. 44. num. 31.*
& 32. vbi probat ministrum in supradictis casibus
vel similibus, non solum posse, sed teneri, iuxta sen-
tentiam minus probabilem, ministrare Sacramen-
tum propter favorem recipientis, qui forsitan tali
Sacramento saluabitur, vel evitabit magnum scan-
dalum, sicut nocuentum.

Sup. hoc in
tom. 1. tr. 1.
Resol. 78. &
vide etiam
Resol. & §§.
eius annot.

9. Non desinam tamen hic obiter adnotare, quod
in supradictis casibus, si recipientes Sacramenta su-
peruixerint, essent denud eis ministranda dicta Sa-
cramenta sub conditione, quia per hoc animarum
saluti providetur, nec vllum subest reiterationis pe-
riculum, cum illud proles excludat apposita con-
ditio. Ita de Baptismo definit Alexander II. *supra.*
Leo Magnus *epistol. 35. alius 37.* reddens rationem,
quam usurpat S. Thom. 3. *part. quest. 66. art. 9. ad 4.*
quia non potest in reiterationis crimen venire, quod
omnino factum esse nescitur, habetur *cap. cum ita-
que 1. de consecrat. dist. 4.* consonant Gregorius II.
cap. parvulos 11. eadem dist. Concilium Carthagi-
nense V. *cap. 6.* & sexta Synodus *cap. 84.* habetur
cap. placuit eadem dist. vbi ratio redditur, ne nollet
scrupulus, seu trepidatio pueros faciat Sacramen-
torum purgatione priuari. Consentunt Suárezius
tom. 3. disput. 22. sect. 1. Valquez 3. *part. disput. 146.*
cap. 4. num. 19. Henriquez *lib. 2. cap. 31. num. 2.*
Zambranus *cap. 1. dub. 1. Sa. verb. Baptismus, num. 2.*
& *verb. Sacramentum, num. 10.* quibus adde Præpo-
situm in 3. *part. quest. 66. art. 8. dub. 3. num. 90.* Et
tandem non desinam hic apponere verba Amici
in *curso Theolog. tom. 7. disput. 11. sect. 2. num. 32.*
quæ confirmant omnia à nobis superius dicta; vi-
delicet posse Pontificem, stante probabilitate ali-
cuius opinionis, præcipere, ut Sacramentum in ar-
ticulo mortis in dubia materia ministraret; imò
quod ad hoc omnes tenentur, & si recipiens Sa-
cramentum superuixerit, illud denud sub condi-
tione recipiendum est. Itaque Amicus sic asserit.
Infertur non fore baptizatum, qui tantum in ve-
stibus ablueretur, vel in solis partibus excrementi-
tis, ut in capillis, unguibus: sed necessum esse, ut
aliqua pars, aut membrum hominis aqua tingatur.
An autem quamlibet, vel minimam partem ho-
minis, exempli causa, digitum ablueri sufficiat ad
validitatem Sacramenti? Affirmat Valquez *disp.*
245. cap. ultim. Tum quia Innocentius IV. iubet,
puerum in periculo mortis baptizandum esse, in
quacumque parte minima corporis: non posset au-
tem, etiam in necessitate in quacumque minimam
parte corporis homo abluì, nisi quæcumque mini-
ma pars abluta sufficiens esset ad Baptismus con-
ficiendum. Tum, quia per quamlibet partem,
etiam minimam ablutam, homo dicitur simpliciter
ablutus.

10. Confirmatur: nam si probabile non esset,
quamlibet minimam partem hominis ablueri, ad
sacramentum Baptismi sufficere, non potuisset
Pontifex præcipere, ut in ea parte puer in periculo
mortis baptizaretur, cum neque in periculo mortis

licet Sacramentum ministrare, nisi quando saltem
probabile est, illud valide conici posse. Vnde quia
probabile non est, verum Sacramentum applicari
posse puero in matris utero existentis, prohibet Pau-
lus V. in *suo Rituali*, ne puero intra matris uterum
existenti, ne in mortis quidem periculo, sacramen-
tum Baptismi applicetur.

11. Negant, & quidem probabilius alij, quam-
libet minimam partem ablutam hominis ad sacra-
mentum Baptismi valide perficiendum sufficere.
Fundamentum est: quia sicut quavis minima ab-
lutio, non sufficit, ad denominandum hominem
simpliciter ablutum; ita nec quavis minima pars
hominis abluta sufficit ad Baptismi sacra-
mentum.

12. Nec obstat, quod Pontifex in casu necessita-
tis præcipiat, puerum esse in quavis minima parte
corporis baptizandum: nam hoc tantum probat,
oppositam sententiam non esse omnino improba-
bilem, quod nos vltro fatemur, & cum omnibus
asserimus, puerum in periculo mortis baptizan-
dum esse in quavis corporis parte: si autem super-
uixerit, iterum esse sub conditione baptizandum,
quod ceteri etiam concedunt. Ita Amicus. Quæ,
ut dixi, omnia contenta in hac resolutione con-
firmant.

RESOL. IV.

An Pontifex suppleat defectum iurisdictionis mi-
nistrantibus Sacramentum cum opinione proba-
bili?

Et ex doctrina huius questionis patet, eos, qui
solum habent titulum coloratum, generatim pec-
care usurpatione iudicij, quia quantum in ipsis est,
usurpant potestatem, quam non habent. Ex p. 8.
tract. 1. Resol. 93.

§. 1. **H**æc questio procedit in multis casibus,
quando adfunt opiniones hinc inde circa
iurisdictionem ministrandi aliquod Sacramentum,
& est factis quotidiana, & vtilis in praxi: & negati-
vam sententiam docet Ioannes Sancius in *selectis*
disp. 44. n. 10. & seq. qui in sui favorem adducit glos-
sam, &c. Igitur affirmat Sancius ministrum pecca-
turum mortaliter, non solum contra charitatem, sed
etiam contra iustitiam, quotiescumque habens iu-
risdictionem sub opinione probabili Sacramentum
ministrat, quin suscipionem moueat de incertitu-
dine Sacramenti, ut possit alium ministrum habere
contra charitatem suscipientis ministrare Sacra-
mentum dubium, cum possit habere certum. Ex
qua doctrina inferuntur innumeros casus, in quibus mi-
nister peccaturus est, si suscipientes Sacramentum
non moneat de incertitudine, quales sunt, si Pa-
rochus assistat matrimonio contrahentium in aliena
Parochia, vel non Sacerdos? vel matrimonium
per merum recrementalem contractum absque mi-
nis. Item si obtemperat approbatione ab alio Ordini-
natio, quam loci, in quo ministratur penitentia,
auscultet confessiones; si præsentem proprio Sacer-
dote simplex Sacerdos moriturum absoluat. In his
omnibus casibus, & aliis similibus ab ipso relatis,
affirmat ministrum peccaturum, & contra cha-
ritatem & contra iustitiam. Solum excipit in
sacramento Penitentia se posse excusare mini-
strum; iurisdictione probabili utentem, si sus-
cipiens Sacramentum confiteatur aliqua venialia
simul cum mortalibus; cum enim circa venialia
sit certum, & non sub opinione quemlibet Sacer-
dorem

Sup. doctri-
na huius
quest. in
tom. 8. tr. 1.
Resol. 2. §. 2.
post mediū,
à vel. Et
tandem & in
Ref. 4. & 5.
signanter §.
Sed & in
tom. 7. tr. 1.
Resol. 2. §. 2.
Ex
his, vique in
finem Ref.
& in tom. 1.
tr. 5. Ref. 56.
§. 2. inter
principium,
& medium.
vers. Nam si
aliquæ, & in
tom. 4. tr. 4.
Ref. 48. §.
8. ex lata do-
ctrina Resol.
19. §. Anado,
à lin. 8. &
vers. Vñ a-
do.